

השבוע היה מלא סוסים:

סוסים בבגדי-ים, סוסים בעור סוסים

שאכלו במיסעדות והזמר קליף ריצ'ארד

מקום שקט ואינטימי

בחווה-הרכיבה של אליהו גורדון, מע" בר לירקון, נפתחה מיסעדה קטנה ואינטימית. כל מי שביקר שם מייד הירחר בליבו:

סוף-סוף יש מקום בשביל ארוחת-ערב אינטימית, בחברת ידידות-נעורים או סתם ידידה, בלי שמכרים יראו או תה ויעשו לה עין רעה ויקלקלו לה את התיאבון.

אז ששש... אל תספרו לאף אחד. ממילא כולם יודעים.

בשבוע שעבר, למשל, נפגשו שם כמה זוגות, והדיאלוגים שהתנהלו בין השולחנות נשמעו בערך כך:

מר ווסרמן לוברת רבינוביץ (ידידת נעורים שלו עוד מהגן): „אוי, הנה בע"לך!"

מר רבינוביץ שנכנס עם גברת ווסרמן (היתה להם אותה אומנת) לגברת רבינוביץ: „איזה יופי שנפגשנו, חיפשתי אותך בכל העיר!"

וכך הלאה וכך הלאה.

האוכל הוא די סימפאטי, לא יקר מדי, והשירות בסדר. הבידור מהסוג האחר — חייס.

מרי במיסעדת גורדון: אינטימי

מלכת הערב ריקי מלהקת כרמון: כל מיני סרטים —

הארי הסוס

ומיאה עם

בהארי הסוס ערכו מסיבה בכגדיים, ואחריה שחיייה מרעננת של לפנוה בוקר בכריכת גורדון. כל, כידוע, הדיסקוטקאים שלנו הם ספורטאים דגור לים אחד אחד.

היה זה ערב מאלף מאוד, כיוון שהחתיכות הראו את הפופיק שלהן, מה שהכניס מייד רוח-חיים גם בחלקיהן האחרים.

או מעכשיו שתדעו: אין דין חתיכה עם פופיק בפנים כדין חתיכה עם פופיק בחוץ.

המסיבה התנהלה בערך כך:

חתיכות בביקוני, עם סרטים קשורים בכל מיני מקומות, רקדו באכססאזה עם משולשים תוצרת מכונני-משון. המשולשים ענדו שרשראות ומטפחות וסרטים על צאריהם החשופים, צמידים על הידיים וטבעות על האצבע הקטנה.

נערות הגוגו השחידיות רקדו על הבמה. לנערת הגוגו קירסטן היה אפילו סרח בפופיק, כמו בטי"ר בשבט.

השמיים והביישנים התחבאו בחושך, וניענעו ראשיהם בקצב הפופיק.

אחרי כמה כוסיות, גם השמנים קיבלו אומץ, וצירפו את כרסיהם החשופות והרועדות לנוף ה"כללי.

האורות נדלקו וכבו לפי הקצב המהיר של המור-סיקה. באותו קצב התחלפו לנו הישבנים מול ה"עיניים. איזה מיבחר! עגולים, מרובעים, שמנים,

כמה טוב במצור

כשהיינו מדינה קטנה, ולא מפותחת, היינו אוכלים פלאפל ושותים גזוז. עכשיו אנחנו מעצמה גדולה ומפותחת, ואנחנו אוכלים את מה שמאכלים אותנו. לא שואלים אותנו אם אנחנו רעבים, כי כידוע עם האכילה בא התיאבון. בזמן האחרון למשל, יש לנו תיאבון למצור, כי מצור זה טוב.

המצור הכי יפה היה בירושלים, בגלל שהיו שם גולדה מאיר, וסדי קולק וכל מיני אנשים יפים או חשובים או שי"ביתניקים. היה שם גם הזמר האדוק קליף ריצ'ארד, וכל מיני צנחנים וצנחניות מעמק בית-שאן. בחוץ עמד קהל רב שחיכה לראות את הכוכבים ולקבל אוטוגרפים. בפנים ישבה גילה אלמגור בחליפת-מכנסיים שחורה ורקומה, ליד גולדה מאיר.

יהורם גאון ישב באותה שורה, אבל כעשרים כיסאות ימינה.

שי"ביתניקים הסתובבו כל הזמן באולם, דבר שהגביר את המתח. אחרי הסרט ברח יהורם גאון למכוניתו כמו זאטופק בימי-ההווה שלו. גילה נעלמה בתוך מכונית-שרד

וציבורי: גילה אלמגור משוחחת עם קליף ריצ'ארד

שיצאה לדרכה בחריקת-צימיגים, כמו בימי שיקאגו והסרט האילט. כולם מיהרו כליכך לקבלת-הפנים שערך סדי קולק.

קבלת-הפנים היתה יפה מאוד. היו שמה סנדוויצים קטנים, וכל מיני דברים טובים, וגם האלוף רחבעם זאבי. היה גם אלוף-מישנה מחלי-האוויר, שעיטן מיקטרת. עיווד הסרט הישראלי, במטהמורפוזה, בצורתו של זאב בירג, נישק לגילה על הלחץ, הצנחנים והצנחניות נסעו בחזרה לסמור לנו על המולדת, וכולם חזרו הביתה עייפים ושבעים.